Szerkesztőség és kiadó hivatal:
Széchényi-utcza SIMON-ház Kunz József ur kereskedésével szemben.

HIRDETMÉNYEK,
előfizetési pénzek és a kiadás körüli panaszok valamint a lap szellemi részét illető minden közlemények ide intézendők.

Bérmentetlen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el.

DEBRECZENI ELLENŐR.

POLITIKAI, TARSADALMI és KÖZGAZDASAGI LAP.

A SZABADELVU PART KÖZLÖNYE.

Megjelen naponként, a vasárnap és péntek kivételével.

Előfizetési ár:
Helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve:

Egész évre	10 frt — kr.
Félévre	5 frt — kr.
Negyedévre	2 frt 50 kr.
Egy hóra	1 frt — kr.

Hirdetési dij:
Ot-hasábospetitsor egyszeri beigtatásáért 5kr
Bélyegdij minden hirdetésért kétszer 30 kr
Nyilttér 4 hasábos petitsorért 20 kr.
Hirdetést vagy reclamot magában foglalt ujdonság sora 50 krajczár.

XIV. évfolyam 1887. Debreczen, Szerda, November 16 224. szam.

Németország aggodalma.

Annyi dicső csata, oly sok fényes győzelem után, midőn Németország egységét betetőzve és consolidálva hitte a világ, a midőn befolyása hihetetlen mérvben növekedett a külállamok politikájában oly annyira, hogy béke és háboru sorsa felett dönthetett önkényüleg, váratlan csapás nehezedett a nagy német állam vállaira; sulyos és könnyen veszélyessé is válható csapás, melynek leküzdése tán még nagyobb erőt igényel, mint igényelt a franczia háboru megvivása.

A német nép rajong az öreg Vilmosért, a ki dicsőséget s országokat szerzett birodalmához, s a ki békeszeretetében megalkotta azt az eddig nagyságra megközelithetlenül álló ligát, mely részben biztositotta volna Németország minden eddigi vivmányait, részben utját állhatja vala, hogy egy vagy más állam akár szövetségben is rabló módra törhessen más államok szabadsága és függetlensége ellen.

Ez okból igen természetes, hogy a béke után törekvő államok Vilmos császár soká uralkodását ép ugy óhajtják, akár mint maguk a németek, azonban ezeknek soha nem lett volna több okuk császárukhoz ragaszkodni, mint éppen a jelen pillanatban, a midőn az egész uralkodó család, de sőt még a vasember családja is a legnagyobb válságnak néznek eléje.

Azt mindenki tudja, hogy örökön senki, igy Vilmos császár sem élhet, s éveinek nagy száma folytán mind jobban meg kellett, hogy avval az eszmével barátkozzék, hogy egyszer s talán igen rövid idő mulva is, másnak kell őt a kormányon felváltani, mondjuk, hogy ez eszmével rég meg kelle barátkozni, bár az eddig elért eredmények biztositására nagyon kivánatos lett volna, hogy Vilmos császár és Bismarck élete halál ellen biztositassék.

És lehetetlenség ellenében vigaszt találhatott Németország abban, hogy Vilmos elhunytával is a trón olyan higgadt és tapasztalt kezekre fog szállani, melyek éppen a higgadtság és dus tapasztalatokban rejlő nagy erő folytán képesek lesznek azt dicsősége előbbi pompájában fentartani.

E vigasz után kétszeres az aggodalom, ma, midőn attól kell minden pillanatban rettegni, hogy a sors oly mérvü csapást talál osztani a ma még fénykorát élő nagy hatalomra, melynek elviselésére tán elég ereje sem lesz.

A trónörökös torokbaja felett közzétett hivatalos és nem hivatalos, de minden esetre kétségtelen értesitések minden kételyt kizárólag nyilatkoznak a betegség gyógyithatlansága iránt s a jó testi szervezet, s épségben levő étvágy ellenében is a trónörökös mielőbbi végelpusztulására készitik elő a nagy közönséget.

Talán mondani is felesleges, hogy Frigyes Vilmos trónörökösnek elvesztését már magáért az egyénért is nagyon meggyászolná országa; de sokkal különösebb okai lehetnek a gyászra ennek szomoru következményeiben. Vilmos császár agg, beteges, maga is sir szélén álló ember. Auguszta császárné naprólnapra rosszabbul van, ha tehát a trónörökös állapota csakugyan szerencsétlen kimenetelü lesz — nagyon valószinü, — hogy azt az agg szülők fájdalma nem soká fogná tulélni.

Vegyük számitásba még Bismark előhaladott korát s a trónváltozással járó nehézséget. Bizony bizony nagyon nagy oka lehet Németországnak az aggodalomra.

Mi mint Németország szövetséges társa, ép oly érdekkel kisérjük a dicsőséget szerzet dinastia sorsát, mint éppen hü alattvalói, s velük együtt óhajtjuk, hogy az elkerülhetlen csapás ne nehezedjék Németország állami életére is.

Külföld.

A Wilson ügy egyre botrányosabbá válik. A parlamenti vizsgáló bizottság előtt tagnapelőtt olyan vádakat emeltek Wilson ellen, melyek perbefogását kikerülhetetlenné teszik. Igen valósinü, hogy házmotozást fognak nála tartani s lefoglalják iratait még a pör megindítása előtt. A köztársaság elnökének vejéről lévén szó, képzelhető, hogy az eset minő óriási feltünést kelt.

Annál érdekesebb, hogy Grévy most sem akar lemondani s erre nézve hivatalos lapja holnap a leghatározottabban fogalmazott nyilatkozatot közöl. Kétségkivül az elnök most is megvan győződve Wilson ártatlanságáról s arról, hogy a vádakat a legotrombább tendencziával csak azért emelik, hogy őt az elnöki tisztről való lemondásra kényszeritsék. Ennek az aljas presszionak Grévy nem akar engedni s nyugodtan várja a törvényszéki tárgyalást,

Ezt természetesen csak ugy teheti, ha meg van győződve, hogy a tárgyalás ki fogja tüntetni a felhozott vádak alaptalan voltát. Ha csak némileg is az ellenkezőtől kellene tartania, bizonyára nem maradna meg állásán. Mindenesetre sajátszerü, hogy a radikálisok vak szenvedélylyel támogatják a Grévy megbuktatására szőtt cselszövényt s nem veszik észre, hogy ezzel csak a monarchisták részére kaparják ki a gesztenyét a parázsból.

A trafalgar squarei zavargások felnyitották Gladstone szemét és meghökkent ama tátongó örvénytől, a melynek szélén ő és pártja egy idő óta járnak, feléleldt a régi Gladstone, ki a törvényességnek oly hosszu időn át erős őre volt s kijelenti, hogy minden polgár kötelessége a végrehajtó hatalom rendeleteivel szemben tartózkodni az ellentállástól addig, mig a birói hatalom a törvényesség kérdésében nem nyilatkozott. Ezt hangoztatta ennek előtte a conservativ párt és az unionista liberalis párt minden tagja a midőn a home ruleisták izgatásait megbélyegezték. Ime most Gladstone is belátja, hogy csak ezen elv érvényben tartása mellett lehet visszatartani a szenvedélyes reform követeléseket attól, hogy a törvény medréből ki ne törjenek. — A mennyire tiszteletre méltó Gladstone magába térése, az tagadhatatlan, hogy Gladstone-nak az a reménye, melyet a bermondsey radicalis körhöz intézett levelében kifejez, hogy a zavargásoknak Irországban tanusitott eljárásával mi összefüggésbe sem fogják hozni, nem fog teljesülni, a mennyiben ez összefüggés alig tagadható el; csakhogy a zavargások nem a kormány eljárásával, hanem inkább az ellenzék eddigi magatartásával látszanak összefüggeni. De viszont az is tagadhatatlan, hogy Gladstone tegnapi fellépésétől nagyon jótékony hatást lehet remélni a kedélyek lecsilapitására.

A német trónörökös betegsége.

— Táviratok. —

San Remo, nov. 14. Mackenzie ma Londonba utazott. Reggel még egyszer megvizsgálta a trónörös állapotát, s ugy találta, hogy sokkal jobban van, mint tegnapelőtt. A szemcsés lobosodás már nagy részben lölohadt. A daganatból nem fognak kivágni semmit, mert nem akarják a beteg részeket izgatni. Mackenzie három hét mulva tér vissza A trónörökös igen jó kedvü, s abbeli óhajtását fejezte ki, hogy a közvéleményt ne izgassák betegségével, különösen pedig álhirek terjesztésével. A mai sétakocsizás a szakadó eső miatt maradt el.

A trónörökös egész nap irt és olvasott. Krause orvos, ki a beteg gyógykezelését vezeti, minden reggel és este megvizsgálja a gégefőt. Ha aggasztó jelenségek merülnének fel Bergmant azonnal ide hivják. A trónörökösnek, mikor az orvosok közölték vele abbeli véleményüket, hogy baja rákszerü természettel bir, egyetlen arczizma sem rándult meg. Gondolkozási időt kért, hogy megfontolja: alávesse e magát a mütétnek, mely az egész gégefő kiirtását vette volna tervbe. — Határozata tudvalevőleg tagadó volt, s ezt dr. Schrader közölte a meghivott orvosokkal. A kilátások a beteg gyógyulására nézve igen szomoruak.

Berlin, nov. 14. A császár feszült figyelemmel hallgatta meg Schmidt tanár előterjesztését, s több kérdést intézett az orvoshoz, fia állapotát illetőleg. A császár rendkivül komoly volt s mély megadással fogadta a szomoru hireket. A betegnek most teljes nyugalomra van szüksége, gégéjét nem fogják bántani s csakis az esetben metszik el a légcsövét, ha attól kellene tartanni, hogy megfullás veszélye állhat be. A rákos betegségnél előfordul az az eset, hogy a beteg évekig elélhet, testi és szellemi erejének tel-

---

A „Debreczeni Ellenőr" tárczája.

Egy müvészno.

— Elbeszélés. —

Irta: **Tucsek Anna.**

(Folytatás.)

Még egy reménye volt Eszternek, hogy anyját valahogy mégis ráveszi. Miksával akart beszélni és megkérni őt, legyen szószólója.

Az lehetetlen, gondolta, hogy Miksa meg ne értse őt. Ha haragszik is reá, de azért megérti, És Miksának oly nagy befolyása van anyjára.

A mióta Eszter otthon volt, Miksa nagyon ritkán jött hozzájuk. A gyász első napjaiban velök volt ugyan majdnem mindig, de azután mintha szándékosan kerülné azt a fehérarczu, szőkehaju leányt, a kinek nagy, fekete szemeiben oly sajátságos tüz égett.

A ház el volt már adva, a butorok nagyobb része is és egy kicsiny, két szobából álló lakást béreltek ki, a hová a napokban akartak átköltözködni.

Eszter hüségesen segitett mindenben, alkudozott a butorok eladásánál, porolt, takaritott, ügyelt a gyermekekre, hallgatta türelmesen anyja zsörtölődéseit, — és most, este, ott ült az egyik üres, hideg szobában, az ablak mellett s fejét kezére hajtva gondolkozott.

Künn mind jobban alkonyodott s a szobában mint valami sötét felhő ereszkedett az esthomály mind lejebb, lejebb. Egy pók szőtte a hálóját az ablak szögletében. Eszter eleinte azt nézte, de aztán elveszitette szemei elől. Hanem azért ugy tetszett neki, mintha még mindig látná, mintha szőrös lábaival mind közelebb jönne hozzá s minél közelebb jön, annál nagyobb lesz . . . Nagy, kiülő szemei zöldes fényben villognak; most egyszerre óriási nagyságot ér el, kiterjeszti csuf hosszu lábait s hálójának vékony, finom szálaival befonja, megkötözi őt oly erősen, hogy nem tud mozdulni sem.

Egy darabig még vergődik, kinlódik mint a légy, a mely szabadságát akarja visszanyerni, hogy röpködhessen ismét a meleg, fényes napsugárban. De az erős ragadós szálak rátapadnak, elveszti akaraterejét . . .

Minek tovább? . . Nem mozdul többé, s a pók, tánylő szemeivel rámeredve, óvatosan jön mind közelébb . . . közelébb . . .

Eszter fölsóhajt s igyekszik magát fölrázni álmodozásából. A teste oly fáradt, a lelke oly üres, . . Nem, nem, — mondja magában ez az élet engem nem elégit ki!

Egyszerre kinyilt az ajtó s a vidám, zajongó gyermekektől kisérve Miksa lépett be. Egyenesen a leányhoz sietett s nagy, erős kezeibe fogva Eszter kezét, el nem rejthetett gyöngédséggel tekintett reá.

— Itt a sötétben és hidegben ábrándozik, rosz leány: — korholja jóakaratulag. — Milyen hideg a keze! Megakar hülni?

— Igazán nem fázom, — felel Eszter, kezét Miksa kezében hagyva, a melynek meleg érintésére ugy érezte, mintha lelke mélyén lassan lecsilapulna minden harcz és küzdelem. . .

— Ma nagyon sokat dolgoztam s ide ültem le egy perczre pihenni, — tette hozzá mosolyogva.

— Igen, igen, hallottam már, szólt Miksa vidáman — és örvendtem is neki, hogy nem véti meg a köznapias foglalkozásokat. Még megérjük, hogy megszereti s a müvészi nőből utóljóra jó kis gazdasszony lesz.

Jó gazdasszony! Eszter csöndesen vonta el kezét. Eszébe jutott a pirosarcu leány, a kinek simára fésült haja kék szalaggal van felkötve s a ki oly kitünően tudja a befőtteket meg a mogyoró tortát készíteni.

Kétségkivül a Miksa eszményképének olyannak kell lenni. Bizonyosan már föl is találta. Miért is jönne hozzájuk másként oly ritkán?

A gyermekek zajongva vonultak ki a s ők egyedül maradtak. Darabig hallgatva álltak egymással szemben.

— Félek, hogy kovés hasznát vennék a gazdasszonykodásomnak, — szólt végre Eszter hidegen. — Máshol járnak a gondolataim. Szeretnék már visszamenni!

Miksa arcza elkomorodott.

— Hát olyan nagyon terhére van az ittlétel?

— Nem, Miksa, értsen meg, — válaszolt Eszter komolyan. — En szivesen maradnék itten, érzem, hogy ez lenne kötelességem; de ezt nem lehet összeegyeztetni azzal, a mi bennem van, ami üz, hajt és nem engedne pihennem.

És higyje meg, a ki csak egy lépést tett azon a fárasztó, hegyre vivő uton. nem térhet többé vissza a sima, egyenes ország utra . . .

Miksa sóhajtva fordult el.

— Értem, értem, mormogja mintegy magának. — Balga vagyok. Mi jogom is lenne visszatartani a csillagot, a mely fénylő pályáján előre akar haladni? . , . En majd itt lenn maradok és nézem a messze távolból. Mikor fog visszamenni? kérdé aztán majdnem nyersen.

— Még nem tudom, — felelt Eszter habozva; — anyám nem akar visszaengedni, én pedig nem maradhatok. Es éppen arra akarom kérni, beszéljen anyámmal, a maga szavára nagyon hallgat.

— En beszéljem rá? — szólt Miksa összevonva a szemöldökeit s darabig némán, áthatóan tekintett Eszterre. — Azt akarja.

Eszter önkéntelenül lehajtá fejét e tekintet alatt. Haragudott saját magára a gyöngeségért a mi egyszerre erőt vett rajta. Mit akar ez a férfi? Miért kellett annyiszor reá gondolni még a távolban is? Es most, mióta itt van, alig, beszél nehányszor; egyszer gyöngéd hozzá és nyájas, máskor tréfás, majd megint haragos; korholja, mint egy gyermeket, aztán napokig nem is jön feléje, — és most oly mély fájdalommal tekint reá. Küzd-e magával, — vagy csak játszik vele?

— Hát jól van Eszter, beszélek az anyjával — mondá végre Miksa csöndesen. — Mert nem tud itt lenni látom és már szeretne elmenekülni tőlünk, hétköznapi emberektől. Nem való ide közénk, tudom.

— Ne beszéljen igy, Miksa. Roszul esik nekem. De mit tegyek, mondja?

— Mit, mit? . . . Hát azt, hogy — —

Eh! ne hallgasson reám. Menjen csak el, menjen! . . .

— Haragszik reám Miksa? Lássa én azt hittem, maga megért engem . . .

Miksa hevesen fordult felé s megragadta a kezét.

— Igen, Eszter, én értem magát s éppen azért kérem, ne hallgasson reám.

Haladjon azon az uton, a melyet rajongó, magasra törő lelke kijelölt. Minket pedig feledjen el. Lássa, valamikor régen, voltak nekem is álmaim. Emlékezik, mikor még gyermekek voltunk mindketten s együtt ábrándoztunk? . . . De én nekem fölkeliett ébrednem. A valóság megölte az álmokat. De egy mégis megmaradt.

Egy merész vágy, egy szép álom a menyországról a földön. Hanem most annak is vége már. . . De maga menjen Eszter és álmodjon tovább . . .

Eszter némán mozdulatlanul állt Miksa mellett. Félig nyitott ajkain sebesen lélegzett s finom orrcimpái lüktettek a belső izgalomtól.

Ertette jól Miksát. Magában küködve kulcsolta össze kezeit. Ott a pók a szögletben szövi a hálóját és befonja, lebilincseli lelkét a hétköznapok bénitó közönyébe. Mi is az élet? Erdemes e előre törni; haladni valami

jességében, sőt az is előfordult már, hogy a rák teljesen visszafejlődött. — Egyes püspökök elrendelték, hogy a templomokban a trónörökösért nyilvános könyörgéseket rendezzenek. Hir szerint Bismarck herczeg azt fogja tanácsolni a trónörökösnek, hogy mondjon le a trónra való jogutódlási jogáról. Az államminisztérium ma ülést tartott, melyen Puttkamer miniszter beterjesztette Gerhardt Bergmann és Tobold orvostanárok irásbeli jelentését. A minisztérium holnap Bismarck herczeg elnöklete alatt ujra összeül. — A császár, bár kezdetben az operatió mellett volt, méltányolja a trónörökös óhajtását s belenyugodott abbeli elhatározásába, hogy nem engedi magát ujabb mütétnek alávetni. A trónörökös nyugodtan mondá, hogy sorsa az isten kezében van s bizalommal néz a jövő elé. Most már bizonyos, hogy a trónörökös az egész telet San Remoban tölti. A berlini palotában a trónörökös fogadására tett előkészületeket beszüntették. A szobákat nem fütik többé, a butorokat bevonták s a lakosztályt bezárták. A „Nat. Ztg.“ szerint a rák ugyanazon a helyen van, ahol Gerhardt tanár április havában a veszedelmes jelenségeket constatálta.

Magyarország nyerstermények.

Az agráriusok nem nyugosznak, nem pihennek s még távolról sincsenek megelégedve azzal, amit a kor reactionarius áramlata önmagától nyujtott nekik, hanem egyre magasabb és exclusivebb vámtételekre törekszenek, hogy győzelmes monopoliumot gyakoroljanak az élelmi piaczon, a szegény embernek oly drágán adják el a kenyeret, a mint csak lehet s minden külföldi verseny hiányában egyedüli urai legyenek az árak megszabásának. Az ipar még soha sem követelt oly mértektelen magas védvámokat, mint a milyeneket a német mezei gazdák legujabban buzára, rozsra lisztre, fára és husra követelnek s igen valószinüleg meg is kapnak. — Mit törődnek azzal a Nemes birodalom lovag urai, földbirtokosai, hogy végre is a szegények legszegényebbjei, a kis emberek, kézmüvesek, napszámosok és munkások azok, kik a vétkezőkért s a vétkért lakolnak, melylyel a junkergazdálkodás a német földet és birtokosait elárasztotta? És mit törődik azzal a vas kanczellár, hogy prohibitis vámpolitikájával legjobb, leghivebb szövetségesén ejt fájdalmas sebeket, hogy nyerstermények utáni — majdnem azt irtuk: nyers — vámtételei által Magyarországot, melynek ereje az ő ereje, melynek jóléte az ő saját hatalmát emeli, elerőtlenitik, vérszegénynyé teszik? A junkerek jól akarnak élni, és Bismarknak szüksége van reájuk . . . .

De minél magasabbra emelkedik a vámözön, minél légmentesebben zárkóznak el nyersterményeink elől a legjobb piaczok, annál szükségesebb itthon előmozditani, védeni földünk terményeit, mezőgazdáink verejtékes munkáját. Ha a mezőgazda oly constellatiók mellett, minők pl. az ideiek, alig betakaritott gabonáját kénytelen azonnal eladni, akkor el van veszve. Ennek folytán a közraktári intézmény Magyarországra nézve nem csupán magasabb polgáriasodás kelléke, érdemes modern mü, kereskedelmi jótétemény, hanem épenséggel mentőhorgony, mely hivatva van, hogy a mezőgazdát és vagyonát, jószágát a reactionarius áramlat, az ellenséges, mindent felfalással fenyegető verseny ellen megvédje.

Valóban, a magyar leszámitoló és pénzváltó banknak nem négy, hanem ötven városban, az ország oly számos gabonatermelő vidékének minden központján kellene közraktárakkal birnia s azokat oly kitünő üzletismerettel, oly nagyszerü szabadelvüséggel és előzékenységgel igazgatni, mint Budapesten, Szegeden, Temesvárott, Barcson, akkor nagyobb bátorsággal és önbizalommal daczolhatna a magyar mezőgazda és terménykereskedő a kedvezőtlen constellatiókkal és termények külföldi vásárlóinak tekintetnélküliségével, akkor jobb kilátásai lennének, hogy végre sikert arathat. Az emlitett nagy banknak csupán budagesti közraktáraiban a be és kiraktározási forgalom 1886-ban 3·11 millió m,mázsán felül volt 28 milliónál több biztositási értékben s ezenkivül az áru és termény előleg-forgalom közel 13 millió frtot ért el. Mily roppant nagy forgalmat fejlesztett ki ez intézmény Barcson is, ezen kis, de szerencsés fekvésü és a déli vasut gondoskodó támogatása és a déli vasut magyar vonalai üzletigazgatójának Bárdányi lovag Brám Miksának auspiciuma alatt létesitett s működő Bares-Pakráczi vasut által bámulatosan felvirágzott s ma már jelentékeny kereskedelmi emporiumot képező helyen! A mult évben három óriási raktár nem volt elég a forgalomra, egy negyediket kellett bérelni . . . . Mekkora áldást árasztana a kitünő igazgatóság által vezetett intézmény az egész országra, ha a közraktári intézmény jótéteményét, a terménykészletek olcsó előlegben részesitését nemcsak a fővárosban és a három vidéki városban, hanem az ország minden vidékén virágoztatná. A vidéken ezen mostoha gyermekénél a modern centripetalitásnak, mely uralmát az állam — társadalmi élet minden terére kiterjeszti és valamennyi érből, az állam élet egész térfogatából a szivbe, a központba vezeti a vért. A vidéken, mely oly keveset élvez és oly sokat nélkülöz és végre is harmineszor annyi lelket számlál, mint a főváros.

Ki más — irja a „Pester Correspondenz,“ mely ezen fontos thémát fejtegeti, — lenne hivatva, mit ezen hatalmas bank nagy és nemes gondolkozásu igazgatóságával, hogy pótolja e téren az államot, mely egyedül nem tehet mindent?

Ki más, mint Széll Kálmán, a magyar aranyjáradék megteremtője, lenne hivatva oly magasztos mü elvégzésére, minő az itt méltatott, és arra, hogy a szorongatott mezőgazda és a külföld kiméletlensége által oly keményen sujtott magyar nyerstermelés érdekében orvoslólag, támogatólag, védőleg lépjen fel?

Bizonynyal jönnek jobb idők is. Egyszer a magyar ipar is elég izmos és erős lesz, hogy a hazai terményeket maga is feldolgozhassa és azon idő sem fog elmaradni, a mikor az excessiv prohibitivizmus Németországban oly károkat okoz, hogy az ottani kormány szemei fel fognak nyilni s a daczosan összeszoritott öklök nem különben, a mikor gabonánk és fánk diadalmasan fog a német határ állomásokon át a birodalom nagy piaczaira, Berinbe és Stettinbe, Hamburgba és Lübeckbe Kölnbe és Münchenbe és Stutgártba vonulni . . .

Addig azonban a mezőgazdának tudni kell kitartania anélkül, hogy a pillanatnyi constellátiók játéklabdája és az árhullámzás folytán zsákmánytárgy legyen a kiskereskedők és üzérek számára, a kik a helyi gabona árakat lenyomják épen akkor, mikor a gazda eladni kénytelen. — Ezt azonban csak ugy teheti, ha mindenütt, hova árujával könnyen eljuthat, raktárokat, előleget, bizományosokat talál. Ezt előnyösen, kielégitő mérvben egyedül azon bank képes nyujtani, mely a közraktári intézményt Magyarországon oly nagy stylusban megteremtette és fentartja,

Napi hirek.

— **Kinevezés.** A debreczeni törvényszék elnöke, a vezetése alatti törvényszékhez: dr. Bakó József ottani dijtalan jog-gyakornokot, dijas jog-gyakornokká nevezte ki.

— **Városi közgyülés.** A holnap tartandó rendes bizottsági közgyülésnek, melynek tárgysorozatát már hétfői számunkban közöltük, több érdekes és fontos tárgya lesz. Igy napi rendre kerül egy pár bizottság tagjainak választása s Dr. Balkányi Miklósnak a telefon vállalat létesitése érdekében beadott kérvényére vonatkozó tanácsi előterjesztés. A közgyülés érdekességét emelni fogja azon körülmény is, hogy az ujonnan választott bizottsági tagok ezuttal hivattak meg elő ször közgyülésbe.

— **Alkotmányos jogok gyakorlása Hajdumegyében.** Rövid idő mulva az egész megyében megindulnak a választási mozgalmak. Persze nem oly módon, mint a képviselő-választások alkalmával, de csaknem olyan érdekeltséggel és hévvel. A községek és rendezett tan. városok képviselő testületének, továbbá a községek előljáróinak megbizatása ugyanis 1887. év végén lejár és uj embereket kell ültetni az állásokba, vagy a régieknek adott bizalmat megujitani. A választások deczemberben mennek végbe, amennyiben ujév napjáig okvetlenül el kell végezni minden választást. A képviselőtestületek választása után választják majd meg a főbirót, kisbirót, esküdteket stb. A rendezett tanácsu városok képviselő testületének megujitása iránt még az augusztusban tartott megyei közgyülés megtette a legelső előintézkedést, midőn a választások vezetésére elnököket nevezett ki. Igy H. Böszörménybe: Lévay Mártont Nánásra: Nemes Miklóst, H. Szobosztóra: Fogthüy Sámuel, H. Hadházra: Hadházy Endrét bizta meg a városi képviselők választásának vezetésével, kik, valamint az illető polgármesterek további teendőikre nézve az alispáni hivataltól már régebben megkapták az utasitást. A választás idejét a kiküldött elnökök állapitják meg; mig a választók számának összeirását s az igazoló bizottság tagjainak megválasztását a városi képviselő testületek eszközlik. Ez ideig ezen munkálat felől H.-Nánásról érkezett be hivatalos jelentés a központba. H. Nánáson 3112 a választók száma, kik hat kerületbe osztattak be. — Egy egy kerületbe 485—540 választó esik. Választandó lesz itt összesen 41 bizottsági tag. A községekre nézve ugy a képviselőtestület tagjai —, mint az előljárók megválasztása iránti előintézkedések megtevése a járási főszolga birók hatáskörébe tartozik, kik már intézkedtek is. A rendezett tan. városokban a tisztujitás csak 1890-ben lesz.

— **A vándorló nyugdijintézeti szabályrendelet.** Debreczen sz. kir. város nyugdijintézeti szabályrendeletét nem erősitette meg a belügyminiszter. A napokban most már negyedikszer, megint visszaküldötte a törvényhatósághoz jóváhagyási záradék nélkül, terjedelmesen indokolt kifogás kiséretében. A belügyminiszter sehogy sem akar beleegyezni a szabályrendelet azon szakaszába, mely 35 évi szolgálat után biztositja a teljes fizetéssel egyenlő nyugdijat; valamint követeli, hogy a házi pénztár mentessék fel azon kötelezettség alul, hogy évente 5000 frttal járuljon a nyugdijintézeti tőke gyarapitásához mindaddig, mig az 200 ezer frtra növi ki magát. E helyett akként kivánja módositttatni a szabályrendelet idevonatkozó szakaszát, hogy a nyugdijazásokra szükséges összegek hiányát mindenkor a város fedezze s évente ez vétessék fel a költségvetésbe. A közgyülés hihetőleg ismét ragaszkodni fog eddigi megállapodásához.

— **A mi ártézi kutunk** furását e hó 14-dikén, tehát tegnap előtt ismét megkezdették, miután már előbb a belső vascsöveket minden akadály nélkül lebocsátották. Tegnap estig a furással már **285** méternyi mélységre haladtak.

— **A sors.** A „Szabadság“ után közöljük a következő részvétet keltő sorokat: „Verhovay Gyulának, a megbukott „Függetlenség“ volt szerkesztőjének nincs hajléka és nincs betevő falatja. Az egykori néptribun, a kiért vér folyt Budapest utczáin, a ki hatalmának s lapja virágzásának tetőpontján házánál Wiltnéket s Sacher Masochokat vendégelt meg lukullusi módon, a kit, amidőn halálos párbaj sebéből felépült, — mint lábbadozót az ország minden vidékéről annyi finom ételel s drágábbnál drágább borokkal tiszteltek meg, hogy hónapokig lakmározott belőle egész „udvara“ — most betevő falat s hajlék nélkül van. Mult hó 13 án árverezték el mindenét. Akiket érdekelt, keressék ki a „Budapesti Közlöny“-ben, megfogják ott találni az október 31-ki árverezettek közt H. Lászlóné nevét. Ez a nővérének a neve. E névvel oltalmazta egy ideig a hitelezők elől az ő nyoszolyáját s iróasztalát. — Végre elvitték ezt is, s ugy lakásában, mint a szerkesztőségben azon kivül a mi rajta volt, nem maradt egyébb a puszta falnál. Ez volt a végkezdete. Most Csatár Zsigmond egy budai szigony-utczai házának pinczelakásában hunyzódott meg, az összes Verhovay Lajos (akit régebben két helyen választottak meg gimnáziumi tanárnak, de bátyja nem engedte őt a laptól távozni) jár régi ellenségeikhez valami munkát kérni, hogy legyen mit enniök.“

— **A bihari vasutak** igazgatósága nem régen jelentést tett Biharmegye törvényhatóságához az iránt, hogy a püspöki érmihályfalvai és székelyhid-margittai vonalán a menetrend megváltoztatását vigye keresztül, mert a jelenlegi menetrend nincs tekintettel különösen a Szatmármegyébe, Erdélybe és az Alföldre szoritkozó csatlakozókra, akiknek órák hosszáig kell a nagyváradi indóházuál várniok, mig tovább mehetnek. A megye ez ügyben felterjesztést tett a közlekedési miniszterhez, a ki a napokban válaszolt e felterjesztésre. A miniszter kijelenti, hogy tekintettel arra, miszerint télen a személyforgalom a tapasztalás szerint csökken, azért az emlitett vonalrészen még egy vonal járatása a vasutat kezelő magyar kir. államvasutakra nézve csak nagy anyagi áldozatok árán volna keresztülvihető. Tekintve még, hogy a pályát csak a f. év nyarán adták át köztorgalomnak, annak al- és felépitményei még teljesen meg nem szilárdultak, a megye kérését az idő szerint

---

távol cél felé, a mely oly messze, ködbevesző homályból int feléje? És itt az édes anyja meg Miksa . . . De vajjon mit akar? Higyjen szivének? Igaz-e, a mit sejt?

— Oh Istenem! mit tegyek, mit tegyek? — tört ki egyszerre s kezét arczára szoritva zokogni kezdett. A könyek lepörögtek finom ujjai között s szép szőke fejére, a mint lehajtva tartotta, az alkony utolsó halvány fénye esett.

Miksa szerette volna a haját kitépni haragjában. Nem elég, hogy ő annyit küzködött és szenvedett eddig, most eláruja magát s neki is bánatot okoz?

(Folyt. köv.)

Két házasság.

— Eredeti regény egy kötetben —

Irta: **R. P. O.**

(Vége.) (29)

Nehány perc mulva az erkély ajtóban megjelent az ifju az alélt halvány leányt tartva karjaiban. Leona meg volt mentve, Géza erőteljes karjai ragadták ki a halálból.

A fiatal ember a fővárosi tüzoltósággal jött meg; a tüz hirére megdöbbent s azonnal felvillant agyában, hogy Ladányiné egyedül van leányával a falun s minden esetre szükségök leend a nagy veszedelemben egy barátra, erre aztán egész ösztörszerüen gyorsan kisietett a roppant veszedelem szinhelyére.

Az önfeláldozó, bátor tüzoltóság hősies, önmegtagadással határos müködésének elvégre sikerült a nagy tüzet elnyomni, a további vészt megszüntetni s igy a kétségbeesés mindinkább csökkent,

Az ábrándos hold ezüstös halvány fénynyel árasztja sugarait a füstös, komor, fekete romok fölé, a lég lágy, meleg fuvallata halk morajt terjesztve mozgatja a fák sötét lombozatát. mindenütt siri csend uralkodik s az éj a nyugalom szárnyát terjeszti szét az elkinzott, gyötrődött, fáradt szerencsétlenek felett, kiket a nap nagy sujtó csapása végleg kimerültté ellankadtá tett,

Leona erős láztól kinozva ott fekszik hosszu uszályu fehér pongyolájában egy kereveten, az ő szemeit kerüli az álom. De nem birja tovább a fekvést. a keblében duló érzelmek nem engednek néki nyngalmat, hirtelen felemelkedik, szörnyü lázasan villogó nagy szemeit tévetegül jártatva körül, s egy eszmétől megkapatva idegesen végig simitja halvány, fehér homlokáról zilaltan leomló haját, reszkető kis keze gyorsan felkapja az asztalon álló karos ezüst gyertya tartót.

Egy pillanatra megáll, de aztán rögtön gépileg, majdnem roskadozva megy tovább, roppant idegességében bizonytalan léptei azonban csakhamar gyorsabbakká válnak, s a marcangoló szenvedélytől üzetve halad végig a csendes éjben, a kastély boltives elhagyatott folyosóján.

A ki őt igy látná, leomló hajával, könynyed fehér öltönyében, azt hinné, hogy hazajáró lélek üzi ijesztő éji vándorlását.

Egy ajtóhoz ér, itt megáll; halvány arcza sáppadtabbá válik, sziv verése elszorul, de csakhamar keskeny liliom fehérségü keze remegve nyul az ajtó kilincse felé.

Igen ebben a szobában fekszik az az ember, ki elszántan vetette magát az égető lángok közé, hogy kiragadja őt a rémitő halál karjaiból.

A fiatal ember testén, a mint a tüzön keresztül hatolt, több égési sebet kapott, most a sebláz mardosó fájdalmától iszonyuan kinozva fekszik itt; anyja, a szegény jó asszony ott ül ágya mellett, aggodalmas arczán a leirhatattan bánat jele, kezei imára vannak kulcsolva, s fájdalmas szemének fakadozó könnye sürün pereg alá.

— Menjen nyugodni asszonyom! suttogja égő ajkkal, a szörnyü láztól reszketve a leány, az idős nőhöz osonva s azt vállán gyengén megérintve. Majd őrködöm felette. Menjen! Oh, én vagyok az ön szerencsétlenségének oka, bocsásson meg.

A könyező anyát gyengéden elvezeti a szobában lévő nyugágyhoz s aztán vissza siet a beteg ápoló helyét elfoglalni.

Hosszan tekint az ifju zilált, feldult arczába, kit a fokozott láz megrabolt eszméletétől; Leona kebléből nehéz sohaj fakadt, s a fiatal ember nagy fájdalmától megindulva, egyszere lehajolt föléje s égő ajka egy hosszu csókot nyom a beteg forró, lázas homlokára.

Géza félig felvetette elhomályosult tekintetét, egy pillanatra szinte visszatérni látszott eszmélete, lágy mosoly vonult végig ajkán.

— Itt vagy? kiáltja fel a kinok szornyü hagymázában. Lásd eljöttem, hogy megvédjelek a lángok ellen. Még mindig szeretlek! Jöjj elviszlek innen meg akarom, hogy meghalj. Ah, de nem! Maradjunk. Ha az életben nem lehetünk egymáséi, legyünk egyek te hát a halálban. Ne félj, oly édes igy meg halni! félsz a lángok égető kinjaitól! ah! de mi ez ahhoz a fenncsapongó szörnyü tüzhöz képest, mely itt mint a pokol ezerszeres lángja dul és éget a keblemben. De menjünk, jöjj, vissza adlak az életnek, s légy boldog, mig én az örökös agoniától elveszek.

A beteg arcza átszellemült, oly kifejezést öltött, mintha csakugyan drága, édes zsákmányával karjain futna tovább; Leona végtelen bánattal arczán hallgatá a lázasan elmondott szavakat, lelke megrendült, s erőtlenül térdre roskadt a beteg ágya mellett s nedves szemeit felemelé az ég urához, mélyen fohászkodva hozzá, hogy tartsa meg a szegény ifju életét.

Géza felgyógyult s anyja örömtől sugárzó arccal suttogá fülébe:

— Minden éjjel itt térdelt ágyad mellett, imádkozva életedért. Sirt, zokogott, ő a dusdag örökösnő. Oh! lásd a valódi szerelem győzedelmeskedik mindenek felett, — vele szemben eltörpül minden más nagyság, tulteszi magát a vagyon, — a magas születés hierarchiáján.

A halvány ifju reszketve közeledett bálványozott eszményképéhez.

— Leona! . . . köszönöm! mondá halkan, megindult hangon.

— Oh! Géza bocsásson meg, nagyon sokat szenvedtem és szenvedek, hebegé a remegő leány, mialatt büszke alakja meghajolt s majd nem térdre rogyott, de csakhamar két erőskéz nyult utána s a következő pillanatban két kar fonta körül és zárta őt elragadtatással az ifju hiven dobogó keblére; mindkettőjök arcáról végtelen boldogság sugárzott.

*

Nehány nap mulva a távolban időző boldog ifju párt, Elémért és Violát távirat hivta haza.

Az egész Ladányi család nagyon boldognak érezte magát; Géza Leonával való egybekelési napján igy szólt a szép arához:

— Az ön milliói igazán megijesztenek engem; látja boldogságunkat elvégre is csak sok ember szerencsétlenségének köszönhetjük; azt inditványozom önnek, hogy épitessük fel mind ama szegények hajlékát, kiket a csapás fedél nélkül hagyott.

Leona boldog mosolylyal hagyá helyben völegénye inditványát.

Miklós bácsi el volt ragadtatva a család nagy boldogságától, s szép rimekben énekelte meg azt. Ladányiné pedig határtalan áradozásában egyre azt mondogatta:

— Csak az az igazi, valódi, tartós, édes boldogság, melyet az ember nagy lelki alkuvások, sok vajudás, szenvedés, harcz és kemény megpróbáltatások árán ér el!

jességében, sőt az is előfordult már, hogy a rák teljesen visszafejlődött. — Egyes püspökök elrendelték, hogy a templomokban a trónörökösért nyilvános könyörgéseket rendezzenek. Hir szerint Bismarck herczeg azt fogja tanácsolni a trónörökösnek, hogy mondjon le a trónra való jogutódlási jogáról. Az államminisztérium ma ülést tartott, melyen Puttkamer miniszter beterjesztette Gerhardt Bergmann és Tobold orvostanárok irásbeli jelentését. A minisztérium holnap Bismarck herczeg elnöklete alatt ujra összeül. — A császár, bár kezdetben az operatió mellett volt, méltányolja a trónörökös óhajtását s belenyugodott abbeli elhatározásába, hogy nem engedi magát ujabb mütétnek alávetni. A trónörökös nyugodtan mondá, hogy sorsa az isten kezében van s bizalommal néz a jövő elé. Most már bizonyos, hogy a trónörökös az egész telet San Remoban tölti. A berlini palotában a trónörökös fogadására tett előkészületeket beszüntették. A szobákat nem fütik többé, a butorokat bevonták s a lakosztályt bezárták. A „Nat. Ztg." szerint a rák ugyanazon a helyen van, ahol Gerhardt tanár április havában a veszedelmes jelenségeket constatálta.

Magyarország nyerstermányei.

Az agráriusok nem nyugosznak, nem pihennek s még távolról sincsenek megelégedve azzal, amit a kor reactionarius áramlata önmagától nyujtott nekik, hanem egyre magasabb és exclusivebb vámtételekre törekszenek, hogy győzelmes monopoliumot gyakoroljanak az élelmi piaczon, a szegény embernek oly drágán adják el a kenyeret, a mint csak lehet s minden külföldi verseny hiányában egyedüli urai legyenek az árak megszabásának. Az ipar még soha sem követelt oly mértektelen magas védvámokat, mint a milyeneket a német mezei gazdák legujabban buzára, rozsra lisztre, fára és husra követelnek s igen valószinüleg meg is kapnak. — Mit törődnek azzal a Nemes birodalom lovag urai, földbirtokosai, hogy végre is a szegények legszegényebbjei, a kis emberek, kézmüvesek, napszámosok és munkások azok, kik a vétkezőkért s a vétekért lakolnak, melylyel a junkergazdálkodás a német földet és birtokosait elárasztotta? És mit törődik azzal a vas kanczellár, hogy prohibitis vámpolitikájával legjobb, leghivebb szövetségesén ejt fájdalmas sebeket, hogy nyerstermények utáni — majdnem azt irtuk: nyers — vámtételei által Magyarországot, melynek ereje az ő ereje, melynek jóléte az ő saját hatalmát emeli, elerőtlenitik, vérszegénynyé teszik? A junkerek jól akarnak élni, és Bismarknak szüksége van reájuk . . . .

De minél magasabbra emelkedik a vámözön, minél légmentesebben zárkóznak el nyersterményeink elől a legjobb piaczok, annál szükségesebb itthon előmozditani, védeni földünk terményeit, mezőgazdáink verejtékes munkáját. Ha a mezőgazda oly constellatiók mellett, minők pl. az ideiek, alig betakaritott gabonáját kénytelen azonnal eladni, akkor el van veszve. Ennek folytán a közraktári intézmény Magyarországra nézve nem csupán magasabb polgáriasodás kelléke, érdemes modern mü, kereskedelmi jótétemény, hanem épenséggel mentőhorgony, mely hivatva van, hogy a mezőgazdát és vagyonát, jószágát a reactionarius áramlat, az ellenséges, mindent felfalással fenyegető verseny ellen megvédje.

Valóban, a magyar leszámitoló és pénzváltó banknak nem négy, hanem ötven városban, az ország oly számos gabonatermelő vidékének minden központján kellene közraktárakkal birnia s azokat oly kitünő üzletismerettel, oly nagyszerü szabadelvüséggel és előzékenységgel igazgatni, mint Budapesten, Szegeden, Temesvárott, Bareson, akkor nagyobb bátorsággal és önbizalommal daczolhatna a magyar mezőgazda és terménykereskedő a kedvezőtlen constellatiókkal és terményeink külföldi vásárlóinak tekintetnélküliségével, akkor jobb kilátásai lennének, hogy végre sikert arathat. Az emlitett nagy banknak csupán budagesti közraktáraiban a be és kiraktározási forgalom 1886-ban 3·11 millió m.mázsán felül volt 28 milliónál több biztositási értékben s ezenkivül az áru és termény előleg-forgalom közel 13 millió frtot ért el. Mily roppant nagy forgalmat fejlesztett ki ez intézmény Bareson is, ezen kis, de szerencsés fekvésü és a déli vasut gondoskodó támogatása és a déli vasut magyar vonalai üzletigazgatójának Bárdányi lovag Brám Miksának auspiciuma alatt létesitett s működő Bares-Pakráczi vasut által bámulatosan felvirágzott s ma már jelentékeny kereskedelmi emporiumot képező helyen! A mult évben három óriási raktár nem volt elég a forgalomra, egy negyediket kellett bérelni . . . . Mekkora áldást árasztana a kitünő igazgatóság által vezetett intézmény az egész országra, ha a közraktári intézmény jótéteményét, a terménykészletek olcsó előlegben részesitését nemcsak a fővárosban és a három vidéki városban, hanem az ország minden vidékén virágoztatná. A vidéken ezen mostoha gyermekénél a modern centripetalitásnak, mely uralmát az állam — társadalmi élet minden terére kiterjeszti és valamennyi erőt, az államélet egész térfogatából a szivbe, a központba vezeti a vért. A vidéken, mely oly keveset élvez és oly sokat nélkülöz és végre is harmineszor annyi lelket számlál, mint a főváros.

Ki más — irja a „Pester Correspondenz," mely ezen fontos thémát fejtegeti, — lenne hivatva, mit ezen hatalmas bank nagy és nemes gondolkozásu igazgatóságával, hogy pótolja e téren az államot, mely egyedül nem tehet mindent?

Ki más, mint Széll Kálmán, a magyar aranyjáradék megteremtője, lenne hivatva oly magasztos mü elvégzésére, minő az itt méltatott, és arra, hogy a szorongatott mezőgazda és a külföld kiméletlensége által oly keményen sujtott magyar nyerstermelés érdekében orvoslólag, támogatólag, védőleg lépjen fel?

Bizonynyal jönnek jobb idők is. Egyszer a magyar ipar is elég izmos és erős lesz, hogy a hazai terményeket maga is feldolgozhassa és azon idő sem fog elmaradni, a mikor az excessiv prohibitivizmus Németországban oly károkat okoz, hogy az ottani kormány szemei fel fognak nyilni s a daczosan összeszoritott öklök nem különben, a mikor gabonánk és fánk diadalmasan fog a német határ állomásokon át a birodalom nagy piaczaira, Berinbe és Stettinbe, Hamburgba és Lübeckbe Kölnbe és Münchenbe és Stutgártba vonulni . . .

Addig azonban a mezőgazdának tudni kell kitartania anélkül, hogy a pillanatnyi constellátiók játéklabdája és az árhullámzás folytán zsákmánytárgy legyen a kiskereskedők és üzérek számára, a kik a helyi gabona árakat lenyomják épen akkor, mikor a gazda eladni kénytelen. — Ezt azonban csak ugy teheti, ha mindenütt, hova árujával könnyen eljuthat, raktárokat, előleget, bizományosokat talál. Ezt előnyösen, kielégitő mérvben egyedül azon bank képes nyujtani, mely a közraktári intézményt Magyarországon oly nagy stylusban megteremtette és fentartja.

Napi hirek.

— **Kinevezés.** A debreczeni törvényszék elnöke, a vezetése alatti törvényszékhez: dr. Bakó József ottani díjtalan jog-gyakornokot, díjas jog-gyakornokká nevezte ki.

— **Városi közgyülés.** A holnap tartandó rendes bizottsági közgyülésnek, melynek tárgysorozatát már hétfői számunkban közöltük, több érdekes és fontos tárgya lesz. Igy napi rendre kerül egy pár bizottság tagjainak választása s Dr. Balkányi Miklósnak a telefon vállalat létesitése érdekében beadott kérvényére vonatkozó tanácsi előterjesztés. A közgyülés érdekességét emelni fogja azon körülmény is, hogy az ujonnan választott bizottsági tagok ezuttal hivattak meg elő ször közgyülésbe.

— **Alkotmányos jogok gyakorlása Hajdumegyében.** Rövid idő mulva az egész megyében megindulnak a választási mozgalmak. Persze nem oly módon, mint a képviselő-választások alkalmával, de csaknem olyan érdekeltséggel és hévvel. A községek és rendezett tan. városok képviselő testületének, továbbá a községek elöljáróinak megbizatása ugyanis 1887. év végén lejár és uj embereket kell ültetni az állásokba, vagy a régieknek adott bizalmat megujitani. A választások deczemberben mennek végbe, amennyiben ujév napjáig okvetlenül el kell végezni minden választást. A képviselőtestületek választása után választják majd meg a főbirót, kisbirót, esküdteket stb. A rendezett tanácsu városok képviselő testületének megujitása iránt még az augusztusban tartott megyei közgyülés megtette a legelső előintézkedést, midőn a választások vezetésére elnököket nevezett ki. Igy H. Böszörménybe: Lévay Mártont Nánásra: Nemes Miklóst, H. Szoboszlóra: Fogthüy Sámuel, H. Hadházra: Hadházy Endrét bizta meg a városi képviselők választásának vezetésével, kik, valamint az illető polgármesterek további teendőikre nézve az alispáni hivataltól már régebben megkapták az utasitást. A választás idejét a kiküldött elnökök állapitják meg; mig a választók számának összeirását s az igazoló bizottság tagjainak megválasztását a városi képviselő testületek eszközlik. Ez idéig ezen munkálat felől H.-Nánásról érkezett be hivatalos jelentés a központba. H. Nánáson 3112 a választók száma, kik hat kerületbe osztattak be. — Egy egy kerületbe 485—540 választó esik. Választandó lesz itt összesen 41 bizottsági tag. A községekre nézve ugy a képviselőtestület tagjai —, mint az előljárók megválasztása iránti előintézkedések megtevése a járási főszolga birók hatáskörébe tartozik, kik már intézkedtek is. A rendezett tan. városokban a tisztujitás csak 1890-ben lesz.

— **A vándorló nyugdijintézeti szabályrendelet.** Debreczen sz. kir. város nyugdijintézeti szabályrendeletét nem erősitette meg a belügyminiszter. A napokban most már negyedikszer, megint visszaküldötte a törvényhatósághoz jóváhagyási záradék nélkül, terjedelmesen indokolt kifogás kiséretében. A belügyminiszter sehogy sem akar beleegyezni a szabályrendelet azon szakaszába, mely 35 évi szolgálat után biztositja a teljes fizetéssel egyenlő nyugdijat; valamint követeli, hogy a házi pénztár mentessék fel azon kötelezettség alul, hogy évente 5000 frttal járuljon a nyugdijintézeti tőke gyarapitásához mindaddig, mig az 200 ezer frtra növi ki magát. E helyett akként kivánja módositttatni a szabályrendelet idevonatkozó szakaszát, hogy a nyugdijazásokra szükséges összegek hiányát mindenkor a város fedezze s évente ez vétessék fel a költségvetésbe. A közgyülés hihetőleg ismét ragaszkodni fog eddigi megállapodásához.

— **A mi ártézi kutunk** furását e hó 14-dikén, tehát tegnap előtt ismét megkezdették, miután már előbb a belső vascsöveket minden akadály nélkül leboesátották. Tegnap estig a furással már 285 méternyi mélységre haladtak.

— **A sors.** A „Szabadság" után közöljük a következő részvétet keltő sorokat: „Verhovay Gyulának, a megbukott „Függetlenség" volt szerkesztőjének nincs hajléka és nincs betevő falatja. Az egykori néptribun, a kiért vér folyt Budapest utczáin, a ki hatalmának s lapja virágzásának tetőpontján házánál Wiltnéket s Sacher Masochokat vendégelt meg lukullusi módon, a kit, amidőn halálos párbaj sebéből felépült, — mint lábbadozót az ország minden vidékéről annyi finom ételel s drágábbnál drágább borokkal tiszteltek meg, hogy hónapokig lakmározott belőle egész „udvara" — most betevő falat s hajlék nélkül van. Mult hó 13 án árververezték el mindenét. Akiket érdekelt, keressék ki a „Budapesti Közlöny". ben, megfogják ott tatalálni az október 31-ki árverezettek közt H. Lászlóné nevét. Ez a nővérének a neve. E névvel oltalmazta egy ideig a hitelezők elől az ő nyoszolyáját s iróasztalát. — Végre elvitték ezt is, s ugy lakásában, mint a szerkesztőségben azon kivül a mi rajta volt, nem maradt egyébb a puszta falnál. Ez volt a vég kezdete. Most Csatár Zsigmond egy budai szigony-utczai házának pinczelakásában huzódott meg, az ocsese Verhovay Lajos (akit régebben két helyen választottak meg gimnáziumi tanárnak, de bátyja nem engedte őt a laptól távozni) jár régi ellenségeikhez valami munkát kérni, hogy legyen mit enniök."

— **A bihari vasutak** igazgatósága nem régen jelentést tett Biharmegye törvényhatóságához az iránt, hogy a püspöki ermihályfalvai és székelyhid-margittai vonalán a menetrend megváltoztatását vigye keresztül, mert a jelenlegi menetrend nincs tekintettel különösen a Szatmármegyébe, Erdélybe és az Alföldre szoritkozó csatlakozókra, akiknek órák hosszáig kell a nagyváradi indóházuál várniok, mig tovább mehetnek. A megye ez ügyben felterjesztést tett a közlekedési miniszterhez, a ki a napokban válaszolt e felterjesztésre. A miniszter kijelenti, hogy tekintettel arra, miszerint télen a személyforgalom a tapasztalás szerint csökken, azért az emlitett vonalrészen még egy vonal járatása a vasutat kezelő magyar kir. államvasutakra nézve csak nagy anyagi áldozatok árán volna keresztülvihető. Tekintve még, hogy a pályát csak a f. év nyarán adták át köztorgalomnak, annak al- és felépitményei még teljesen meg nem szilárdultak, a megye kérését az idő szerint

---

távol cél felé, a mely oly messze, ködbevesző homályból int feléje? Es itt az édes anyja meg Miksa . . . De vajjon mit akar? Higyjen szivének? Igaz-e, a mit sejt?

— Oh Istenem! mit tegyek, mit tegyek? — tört ki egyszerre s kezét arczára szoritva zokogni kezdett. A könyek lepörögtek finom ujjai között s szép szőke fejére, a mint lehajtva tartotta, az alkony utolsó halvány fénye esett.

Miksa szerette volna a haját kitépni haragjában. Nem elég, hogy ő annyit küzködött és szenvedett eddig, most eláruja magát s neki is bánatot okoz?

(Folyt. köv.)

Két házasság.

— Eredeti regény egy kötetben —

Irta: R. P. O.

(Vége.) (29)

Nehány perc mulva az erkély ajtóban megjelent az ifju az alélt halvány leányt tartva karjaiban. Leona meg volt mentve, Géza erőteljes karjai ragadták ki a halálból.

A fiatal ember a fővárosi tüzoltósággal jött meg; a tüz hirére megdöbbent s azonnal felvillant agyában, hogy Ladányiné egyedül van leányával a falun s minden esetre szükségök leend a nagy veszedelemben egy barátra, erre aztán egész ösztörszerüen gyorsan kisietett a roppant veszedelem szinhelyére.

Az önfeláldozó, bátor tüzoltóság hősies, önmegtagadással határos müködésének elvégre sikerült a nagy tüzet elnyomni, a további vészt megszüntetni s igy a kétségbeesés mindinkább csökkent,

Az ábrándos hold ezüstös halvány fénynyel árasztja sugarait a füstös, komor, fekete romok főlé, a lég lágy, meleg fuvallata halk morajt terjesztve mozgatja a fák sötét lombozatát. mindenütt siri csend uralkodik s az éj a nyugalom szárnyát terjeszti szét az elkinzott, gyötrődött, fáradt szerencsétlenek felett, kiket a nap nagy sujtó csapása végleg kimerültté ellankadtá tett,

Leona erős láztól kinozva ott fekszik hosszu uszályu fehér pongyolájában egy kereveten, az ő szemeit kerüli az álom. De nem birja tovább a fekvést. a keblében duló érzelmek nem engednek néki nyngalmat, hirtelen felemelkedik, szörnyü lázasan villogó nagy szemeit tévetegül jártatva körül, s egy eszmétől megkapatva idegesen végig simitja halvány, fehér homlokáról ziláltan leomló haját, reszkető kis keze gyorsan felkapja az asztalon álló karos ezüst gyertya tartót.

Egy pillanatra megáll, de aztán rögtön gépileg, majdnem roskadozva megy tovább, roppant idegességében bizonytalan léptei azonban csakhamar gyorsabbakká válnak, s a marcangoló szenvedélytől üzetve halad végig a csendes éjben, a kastély boltives elhagyatott folyosóján.

A ki őt igy látná, leomló hajával, könyved fehér öltönyében, azt hinné, hogy hazajáró lélek üzi ijesztő éji vándorlását.

Egy ajtóhoz ér, itt megáll; halvány arcza sáppadtabbá válik, sziv verése elszorul, de csakhamar keskeny liliom fehérségü keze remegve nyul az ajtó kilincse felé.

Igen ebben a szobában fekszik az az ember, ki elszántan vetette magát az égető lángok közé, hogy kiragadja őt a rémitő halál karjaiból.

A fiatal ember testén, a mint a tüzön keresztül hatolt, több égési sebet kapott, most a sebláz mardosó fájdalmától iszonyuan kinozva fekszik itt; anyja, a szegény jó asszony ott ül ágya mellett, aggodalmas arczán a leirhatattan bánat jele, kezei imára vannak kulcsolva, s fájdalmas szemének fakadozó könnye sürün pereg alá.

— Menjen nyugodni asszonyom! suttogja égő ajkkal, a szörnyü láztól reszketve a leány, az idős nőhöz osonva s azt vállán gyengén megérintve. Majd örködöm felette. Menjen! Oh, én vagyok az ön szerencsétlenségének oka, bocsásson meg.

A könyező anyát gyengéden elvezeti a szobában lévő nyugágyhoz s aztán vissza siet a beteg ápoló helyét elfoglalni.

Hosszan tekint az ifju zilált, feldult arczába, kit a fokozott láz megrabolt eszméletétől; Leona kebléből nehéz sohaj fakadt, s a fiatal ember nagy fájdalmától megindulva, egyszere lehajolt tőléje s égő ajka egy hosszu csókot nyom a beteg forró, lázas homlokára.

Géza félig felvetette elhomályosult tekintetét, egy pillanatra szinte visszatérni látszott eszmélete, lágy mosoly vonult végig ajkán.

— Itt vagy? kiáltja fel a kinok szornyü hagymázában. Lásd eljöttem, hogy megvédjelek a lángok ellen. Még mindig szeretlek! Jöjj elviszlek innen meg akarom, hogy meghalj. Ah, de nem! Maradjunk. Ha az életben nem lehetünk egymáséi, legyünk egyek te hát a halálban. Ne félj, oly édes igy meg halni! félsz a lángok égető kinjaitól! ah! de mi ez ahhoz a fennesapongó szörnyü tüzhöz képest, mely itt mint a pokol ezerszeres lángja dul és éget a keblemben. De menjünk, jöjj, vissza adlak az életnek, s légy boldog, mig én az örökös agoniától elveszek.

A beteg arcza átszellemült, oly kifejezést öltött, mintha csakugyan drága, édes zsákmányával karjain futna tovább; Leona végtelen bánattal arczán hallgatá a lázasan elmondott szavakat, lelke megrendült, s erőtlenül térdre roskadt a beteg ágya mellett s nedves szemeit felemelé az ég urához, mélyen fohászkodva hozzá, hogy tartsa meg a szegény ifju életét.

Géza felgyógyult s anyja örömtől sugárzó arccal suttogá fülébe:

— Minden éjjel itt térdelt ágyad mellett, imádkozva életedért. Sirt, zokogott, ő a dusdag örökösnő. Oh! lásd a valódi szerelem győzedelmeskedik mindenek felett, — vele szemben eltörpül minden más nagyság, tulteszi magát a vagyon, — a magas születés hierarchiáján.

A halvány ifju reszketve közeledett bálványozott eszményképéhez.

— Leona! . . . köszönöm! mondá halkan, megindult hangon.

— Oh! Géza bocsásson meg, nagyon sokat szenvedtem és szenvedek, hebegé a remegő leány, mialatt büszke alakja meghajolt s majd nem térdre rogyott, de csakhamar két erőskéz nyult utána s a következő pillanatban két kar fonta körül és zárta őt elragadtatással az ifju hiven dobogó keblére; mindkettőjök arcáról végtelen boldogság sugárzott.

*

Nehány nap mulva a távolban időző boldog ifju párt, Elémért és Violát távirat hivta haza.

Az egész Ladányi család nagyon boldognak érezte magát; Géza Leonával való egybekelési napján igy szólt a szép arához:

— Az ön milliói igazán megijesztenek engem; látja boldogságunkat elvégre is csak sok ember szerencsétlenségének köszönhetjük; azt inditványozom önnek, hogy épitessük fel mind ama szegények hajlékát, kiket a csapás fedél nélkül hagyott.

Leona boldog mosolylyal hagyá helyben vőlegénye inditványát.

Miklós bácsi el volt ragadtatva a család nagy boldogságától, s szép rimekben énekelte meg azt. Ladányiné pedig határtalan áradozásában egyre azt mondogatta:

— Csak az az igazi, valódi, tartós, édes boldogság, melyet az ember nagy lelki alkuvások, sok vajudás, szenvedés, harcz és kemény megpróbáltatások árán ér el!

nem tejlesitheti. De fentartja magának, hogy a jövő nyári menetrend életbeléptetése alkalmával közelebről fontolóra vegye azt, hogy kisérletképen a vasuti menetrendjébe mindkét irányban 2—2 vonat indittassék be s hogy ezek Nagyváradon és Érmihályfalván megfelelő csatlakozással birjanak.

Bánky bácsi meghalt. Egyik legeredetibb legtypikusabb és bátran mondhatjuk — legnemesebb megszemélyesitője hunyt el benne a debreczeni civis jellemnek és sajátosságoknak. A közszeretet, melyben ez a kifogyhatatlan kedélyesség, ez a tiszta becsületesség részesült, gyorsan hordozta meg szárnyain a gyászos kimulás hirét, mely a legközebbi barátokra és ismerősökre nézve is, kik tudták, hogy a jó öreg ur beteg, bár nem jött váratlanul, de mégis mélyen megdöbbentő volt. Az ő hirneve nem egy város, nem is egy vidék, hanem az egész ország területére terjedt ki, s halála mély részvétet kelt a Dudnántul és Erdélyben ép ugy mint itt szülő- és lakó városában. Hisz neki az ország minden részében élnek jóismerősei, a kik kedves emlékkel gondolnak vissza az ő daliás alakjára, barátságos modorára, és vendégszerető házára, mely ott emelkedik, csakhogy most már más tulajdonos nevén, a Nagy-Czegléduteza elején, közel a városházához. Pedig Bánky bácsi nem volt sem államférfi, sem iró, müvész, ki nagy dolgokat visz véghez, még csak demagóg sem volt, — ki a tömegek szenvedélyeit kénye-kedve szerint vezeti. Egyszerü polgár volt és hentes mester, ki a mellett polgári bormérést és nyilt konyhát tartott. De a nagy ezüst gombos prémes dolmány alatt, melyet Teleki Sándor egyik szellemes tárczájában megörökitett, s melynek mintájára ő is csináltatott magának egyet, ritka nemes szív dobogott telve a haza és emberszeretet szent tüzével. Nyilt, őszinte, egyenes jellem volt ő, birva mindama tulajdonsággal, melyek egy egyszerü közpolgárt is tiszteltté tesznek, — melyek becsülésre késztik, még azt is, kinek elve meggyőződése az ellenkező. Ő mindvégig a függetlenségi párt hive volt, a nélkül, hogy pártállását kihivólag, vagy feltünést, népszerüséget keresve demonstrálta volna. — Idősbb. Bánky István 1814-ben született, itt Debreczenben, régi polgár családból. Mikor 1848-ban karddal kellett védelmére kelni a megtámadott nemzeti jogoknak, ő is sietett a haza védelmére s itthon hagyta fiatal nejét, a már szintén megboldogult Veres Zsuzsánnát kit ezelőtt egy évvel temetett el, s még alig tette le a gyászt, mit szeretett hitves társaért viselt. Nemzetőr lett, s mint ilyet elküldötték Erdélybe, hol egyetlen ütközetben 24 sebet kapott. Ily lelkesedéssel és vitézül küzdött ő a hazáért. Ekkor a veszélyes sebek miatt képtelenné lévén a további honvédelmi fegyverszolgálatokra, haza hozták. A szabadság harcz leveretése utáni sötét, gyászos idők alatt meglátogatta az olmützi várban elzárt hazafiakat, a hol Debreczen egyik nagynevü lelkipásztora K: Tóth Mihály is szenvedett. A kedves predikátor kezéből ott fölvette az urvacsoráját is a mi buzgó kálvinista keresztyéni voltáról tesz szép bizonyságot. Még az ötvenes években járt Olaszországban is, a mikor sok hirneves emigranssal jött ismeretségbe. Szülővárosába visszatérvén folytatta a hentességet, melyet csemege üzlettel kötött össze s ezen kivül vendéglőt és polgári bormérést nyitott. Urak, közönséges polgárok és diákok kedvencz mulató helye lett a Bánky ház, melynek vendégszeretetéről, országszerte elhordották a hirt a kollégiumból kikerült tanulók s Bánky bácsi legalább is volt olyan hires ember, mint a milyen a vén kollégium. Az ő kolbászát nagyon sokan ugy tekintették mint a kolbászok non plus ultráját. Ilyen kolbászból kapott Kossuth Lajos nagy hazánkfia is, minden évben egy ládával Bánky bácsitól, mikor még jobb idők jártak reá. Az ő házát egykor országos hirü emberek is felkeresték, s volt idő, midőn Tisza Kálmán is ellátogatott oda. Hanem a Bánky ház fénye az utóbbi időben elhalványult. — A derék, polgár jószivüségével sokan visszaéltek, anyagilag csaknem tönkre tették. Az utolsó pár év alatt elveszitette elébb egyik deli szép leányát Juliskát, ki kevéssel az előtt ment nőül Káposztás Imre, helybeli ref. tanitóhoz, majd nejét, s a mult nyáron Erzsike nevü leányát is, kik nekí szemefénye, házának legszebb ékességei voltak, a másik két leánynyal együtt kik boldog házasságban élnek; egyik Biky Károly egyházi iró s győrteleki lelkész, a másik Vad Sándor karczagi városi főjegyző neje. Van egy fia is, az ifj. István, kinek keresett hentes üzlete van a Piacz utczán. Bánky bácsi kinek népszerüsége jellemzésére szolgálhat az is, hogy ezelőtt néhány évvel egy akkor itt lakó szobrász sikerült kivitelben, elkészitette gypsből mellszobrát, mely igen sok debreczeni házban feltalálható, Neje halála után felhagyott üzletével. Még ezelőtt egy hónappal Papp Gyuri bácsi vendéglőjében lehetett esténkint a nyájas typikus magyar arczu, kipedrett bajuszu, és sarkantyus csizmás öreg ur arczát, látni kit minden oda járó vendég, nagytiszteletü és tekintetes urak primadonnák és diákok egyforma szeretettel vettek körül s szivesen maradtak még egy félórára, egy koczintásra, ha Bánky bácsi marasztotta őket: „Kedves hugom, ides öcsém peletykáljunk még egy kicsit!“ Nem mondja többé! Az érmelléki szüreteken, hol szőlője van, erősen meghütötte magát s már betegen hozták haza. Tegnap es e aztán, 9 órakor kilehellte nemes lelkét. Temetése holnap d. u. 2 órakor megy végbe egymalom utczai lakásáról, bizonyára olyan közrészvét mellett, mely megfelel annak a népszerüségnek, mely őt életében környezte. Béke kihült poraira! — A halálesetről a következő gyászjelentés adatott ki: Itj, Bánky István, Ilonka leányával, Katalin, férjével Biky Károlylyal, Ilonka, Kornél és Andor gyermekeivel; Mária, férjével Vad Sándorral, Jolán, Margit és Ilonka gyermekeivel; Bánky Ferencz, mint testvére és gyermekei, számos rokonok nevében is fájdalomtól megtörve jelentik a jó apa, szerető nagyapa, após, testvér és nagybátya. Id. BÁNKI ISTVANNAK folyó hó 15-én esteli 10 órakor, életének 72-ik évében, pár heti szenvedés után történt elhunytát. Kedves halottunk földi részei folyó hó 17-én délután 2 órakor, az ev. ref. egyház szertartása szerint egy malom-uteza 786-ik sz. lakásáról, a ref. nagytemplomban tartandó rövid ima után a Czegléd-utczai temetőbe fognak eltakaritatni. Mely gyászos alkalomra bánatos szivvel hivjuk meg fájdalmunk osztályosait. Debreczen, 1887. November 15. Örök béke lengjen a drága hamvak felett!

— **Biharmegyei hirek.** Uj márványbányák. A biharmegyei Vaskóh közelében lévő hegyek egyrésze óriási mennyiségü márványt tartalmaz s igy hatalmas kincset képvisel, várva a kiaknázást, a mely már nem is késik soká. A vaskóhi uradalmi ügyész a több község tulajdonát képező márványhegységet 40 évre haszonbérbe vette s a lépéseket is megtette arra nézve, hogy e tekintetben a bányamunkálat mihamar megkezdhető legyen. A hegység vörös fehér és fekete márványt foglal magában és pedig minden tekintetben kitünő minőségüt. Az ügyész már jóformán szerződést kötött egy kivált tőkepénzessel, — a ki bizonyára nem engedi sokáig hevertetni a dolgot. Ha bányákat megnyitják, a környék szegény lakosai jó keresetre s állandó munkára tesznek szert, a mi valóságos istenáldás lesz rájuk nézve. A vállalatnak eddig az állta utját, hogy nem volt vasut; ez az ok azonban a belényes-vaskóhi vasut kiépitése által megszünt s igy most szép jövő van kilátásban. — A nagyvárad-belényes-vaskóhi vonalrész és a szombatság-dobresti szárny vonal folyó év november 14-én a nyilvános forgalomnak átadatott. — Alapitókemléke zete. A nagyváradi izr. nőegylet elhalt alapitóinak emlékezetére gyásziszteni-tiszteletet rendezett vasárnap délután négy órakor a sas-utczai Czion temlomban, ez alkalommal az elhunyt adományozók családjai a nőegylet és a hitközség tagjai közül többen voltak jelen.

Szinház.

(L.) **Rónaszéki Gusztáv** tagadhatatlan, mint komikus, sok élvezetes órát nyujtott szerepeinek eredeti felfogásával, és egészséges humorának sokszor nagyon is egyéni kifejezésével.

Hogy a szinpad deszkáin nagyon sok érdem tulajdonitható neki, ezt megtagadni lehetetlen. Hogy valódi tahetségével még az eddigieknél is sokkal több babért és sikert vivhatott volna ki, az tény.

De ne szóljunk most arról, a mi nem jól van; szóljunk inkább arról a sok jóról, mely Rónaszékiben oly gyakran nyert esthetikai megtestesülést, mely nevét általánosan ismertté és kedveltté teszi és fogja tenni.

Ha kérdeni akarnánk, hogy mi hát az ő alakitásaiban az, mely mindig magával ragadja a közönséget, nagyon nehéz lenne a választ helyes definitióban megadni.

Hiszen van sok szinész, ki ép ugy megtudná az ő kitünő jeleneteit játszani, vagy müvészi szempontból többet is tudna nyujtani, de még sem érné el soha azt a hatást mint ő. Egyes szerepek határozottan nem illenek rá. Sokszor annyira nagy egyénisége és a szerepe közt a dissonantia, hogy a szerep teljes elejtését lehet várni, s Rónaszéki diadalmasan bontakozik ki a zavarból.

Elhagyhatja minden szinész fogás, a routin haszontalan eszköznek bizonyulhat, s ha már nem lát maga előtt más utat, akkor előveszi magát, s Rónaszéki sohasem hagyja cserben Rónaszékit.

Mikor pedig alakitás helyett magát reproducálja, lehetetlen rá megharagudnunk. Sokszor önkénytelen mozdulata, melyben a ferdeség esthetikája érvényesül, annyit ér, mint egy átélt, átgondot szerep bemutatása.

Hogy szinész egyénisége rég megnyerte a közönség kegyét, annak egy ujabb bizonyitéka volt a tegnapi előadás fényes anyagi sikere, mikor is a taps áradattal tört az ünnepelt felé, s jó barátai, tisztelői remek koszoruval lepték meg

A mi a darabot illeti, arról sokkal kevesebb jót mondhatunk, mint Rónaszékiről. Berg egy mulattató possé ja ez, telve alkalmi és helyi vonatkozásokkal, pikáns megjegyzésekkel, elnyütt drámai fogásokkal. Maga az előadás hosszura nyult, vontatott volt, a képek közei tág tért engedtek az osztásoknak, s kár, hogy a rendező elfeledte az előadás rovására azt, hogy az ily fajta possé egyik hatása ép gyors menetében rejlik.

A mulattató elemei a darabnak eltekintve belbecsétől, megérdemlik, hogy még egyeszr előadják.

Hogy az „Egy könnyelmü leány“ czimü darabot adták, azt ugyan a szinlap, slendrián kiállitásából csak sejteni lehetett. A szereplők nevei részben elvoltak cserélve, a beosztásnak nem volt átnézete, s nem csuda ha annyian zugolódtak a közönség közül, kiknek pénzzel kell az ily értéktelen czédulát megfizetni.

A szereplők közül legkivált Margó Célia kisasszonyt illeti kiváló dicséret a czimszerep alakitásáért. Rónaszékiben nem csalatkoztak sem azok, kik alakitást vártak tőle, sem azok, kik mulatni vágytak játékán. A többi szereplők közül legkivált Zilahy emelkedett magasra, ki Sterzl-t a leghelyesebb legmulattatóbb felfogással játszotta el. A nagyobb szerepekben Locsarekné, Molnár, Rónaszékiné, Dobó tüntek ki.

*

Mikádó. A közönség nehezen várja a bájos zenéjü „Mikádó szinrekerülését. Eddigi előadását az uj diszletek készitése akadályozta. Az utolsó léczdarabig uj diszletek már elkészültek s ma délután állitották fel először a szinpadon. A kik látták elragadtatással beszélnek róla, s szebbnek mondják, mint a milyen a népszinházé volt.

A „Mikádó“ első előadása szombaton lesz a régi szereposztással. Csak egy szereplö lesz uj. Szilágyi Etel kisasszony játsza a Váradi Ibolyka szerepét, a harmadik kis leányt. Ez este fog először fellépni Halmainé is, mióta az operatió után Budapestről hazaérkezett.

CSARNOK.

Édes álmatlanság.

Mikor a fiatal leányok hófehér szobácskájukban, kis ágyacskájukban nyugalomra térnek, andalgó lelkük nem marad a fáradt testben, hanem fölszál a magasba. S hová megy minden éjjel? Egy égi kertbe, a ragyogó folyam partján, melyet mi tejutnak nevezünk. — Hát első vezet oda, melynek minden foka egy-egy csillag. Hogy a kert gyönyörü, magától értetődik, de a legnevezetesebb benne az, hogy minden odajáró lélek más szépet födöz fel benne. Az egyik fényesen világitott teremnek nézi, a hol a zene szól s ő udvarias fiatal emberek karján lejt végig a sima padozaton, a másik csupa uj ruhát pillant meg selyemből és bársonyból. — Láthatatlan könnyed kezek adják rá a ruhák közül a legszebbeket, s minden oldalról óriási tükrök az ő alakját mutatják. A harmadiknak minden fa egy nagy könyv, melynek levelei tele vannak a legszebb költeményekkel. A többiek is megtalálják a maguk izléséhez valót. A ki az édességeket kedveli, kitünő bonbonokat, finom süteményt és zamatos gyümölcsöt téphet minden bokorról; a virágkedvelőknek a legszebb rózsák virulnak itt s ékszerekben olyan bőség van, hogy három ország szép asszonyait lehetne egy-egy fa gyöngyeivel és drága-köveivel boldogitani.

A tejut partján fekvő kert nagy vonzerőt gyakorol a fiatal lelkekre. Nem is hagyják ott szivesen hajnalkor, örömest maradnának tovább, de az első napsugár visszaparancsolja őket földi otthonukba, a testbe. Sirva szállnak le a csillagfokos lépcsőn s a könyekből, melyeket ilyenkor elhullatnak, lesz a hajnali harmat.

*

Élt valamikor, nem tudom bizonyosan idejét és helyét, egy szép és fiatal királyfi, aki nagyon boldogtalan volt, noha apja három hatalmas ország fölött uralkodott. — Mi sem birta őt felviditani: az udvari hölgyek bübájos mosolya hidegen hagyta, a háboru dicsősége nem szerzett neki örömet és a vadászat gyönyöre nem hozta vérét gyorsabb lüktetésbe. Alig beszélt valakivel, ritkán hagyta el szobáját s ha már el is hagyta nem ment az emberek közé, hanem egyedül sétált az erdőbez s a mezőn. Ilyen kor nagyokat sóhajtott, mint a ki már mitsem remél az élettől.

Egyszer, mikor egy ledölt fatörzsön ült s arczát kezébe rejtve, keservesen sirt, egy öreg anyóka, ki száraz galyakat szedegetett az erdőben, lépett hozzá s kérdezte, miért van annyira kétségbe esve. Nagyon jó egy asszony volt az öreg, szivéből nem ölte ki a könyörületett a hosszu élet sok tapasztalása s a hálátlanság, melylyel gyakran fizettek neki jótétményeiért.

— Ah, kedves anyóka! mire való volna elmondanom szenvedésem okát! — sóhajtott a királyfi — csupán egy valaki segithetne bajomon, de épen az nem törődik velem.

— Nem tesz az semmit. Mond csak el mi bántja lelkedet. Bármilyen tudatlannak látszom is, hosszu ideig éltem e földön és sokat tapasztaltam. Ismerem a jó füveket, melyek a testi bajokat gyógyitják, de tudok zonkivül a lélek betegségeire is gyógyirt.

Olyan szivélyesen beszélt hozzá, hogy az ifju nem állhatott ellen unszolásának s elmondta bánata okát.

Szerette egy szegény paraszt leányát, akivel hat hónap előtt a patak partján találkozott, mikor az oda jött vizet meriteni. De ha ő a király fia is volt, a leghatalmasabb és legszebb ifju három országban, a leány még sem akart róla tudni. Hiába kérte, hajthatatlan maradt. Maga a király mikor látta, hogy fiát csaknem megöli a buskomorság, udvarába hivatta a kegyetlen leányt s kérte fogadja el fia kezét, de a leány nem hajtott a király kérésére sem. S most már nincs remény, hogy meglehetne lágyitani szivét. — Néha, mikor este okvetlenül találkoztak a palota előtti fasorokon s a királyfi elkisérte a leányt a patakhoz, utközben folyton szivéhez beszélt és szerelméért esdekelt, — ugy tetszett, mintha hajlana is némileg szavára, de már másnap reggel ridegebb volt hozzá, mint valaha. Hogy mi okozza e hirtelen változást, csak isten a megmondhatója.

Az anyóka elgondolkodott néhány perczig a hallottakra.

— Este néha engedékenyebbnek látszik? — kérdé.

— Igen, kedves anyókám.

— Reggel pedig könyörület nélkül taszit el magától?

— Ugy van.

Az anyóka ismét elgondolkozott, aztán mosolyogva folytatá:

— Van bizonyára apád udvarán ügyes zenész; teszem, aki a fuvolát és a hegedüt játszsza?

— Kétségkivül; de mi haszna, mikor ugy se lelem most örömömet a zenében és a táneczban.

— Nem is rólad van szó, hanem a leányról. Kövesd tanácsomat s a leány szive a tied lesz. Jer velem és elmondom, mit tevők legyünk.

*

Ugyanazon nap estéjén a szép leány, — aki nem akart a királyfi neje lenni, kunyhójában szalmaágyán feküdt és várta, hogy mikor száll álom szemeire. Tudta, hogy mihelyt elalszik, lelke elhagyja testét s elmegy az ifju lelkek kertjében, a tejut szomszédságában. Ennek gyönyöre és élvezete miatt utasitotta vissza a királyfi szerelmét és minden földi örömet. Néha, napközben, mikor nem állott a paradicsomi földöntuli érzések közvetlen befolyása alatt, ugy tetszett neki, mintha el tudná magát a földi örömökre szánni, de ez az eszme csak mulandó volt. A királyfi tetszett ugyan neki s attól a gondolattól sem borzadt vissza, hogy királyné lehetne, de mikor álmában mindig olyan országot látott, a melyhez hasonlót nem mutathat a föld kereksége: mikor a tündérkerti királyfi százszor délczegebb, szebb és szellemesebb volt annál, aki napközben, esengett szerelmeért, mindig ujra lemondott a földi örömökről a paradicsomiak kedvéért.

Ez este is várta az álmot, a lélek e kiszabadulását a mindennapiságból. Szempillái mán lecsukódtak, arczára a gyönyör előérzete mosolyt csalt, mikor hirtelen megszólalt az ablak alatt a fuvola és a hegedüszó. Várta mikor lesz vége, de ez eltartott hajnalig, fölváltva néha erősebbb hangszerrel. Egész éjen át ébren maradt a leány s lelke nem szálhatott föl a csillagfoku lépcsőn, nem járhatott-kelhetett a tündérkertben.

Másnap este még hatalmasabb zenei akkordok tartották ébren. A királyfi maga is eljött ablaka alá s szebbnél-szebb dallamokat játszott el hegedüjén. S igy ment ez alló egy hétig. A királyfi követte az anyóka tanácsát, nem hagyta a fiatal leány aludni, nehogy lelke oda mehessen, a hol a földi szerelmet megvetni tanulja. Lassankint eltünt a földöntuli gyönyörök emléke szivéből, örömest hallgatta a királyfi szerelmi vallomását, s már egészen megbarátkozott azzal a gondolattal, hogy elmegy hozzá feleséggül . . .

Ilyen érzettel eltelve, találkoztak egy este a királyi palota előtti fasorokban. Ragyogó volt az éj, a csillagok tündököltek s a tejut ténye beözönlötte az égboltozatot. Egymáshoz simulva ültek az illatozó füben s halkan suttogva cserélték ki az örök szerelem igéretét. Ismételték s folyton ismételték, miközben gyorsan multak az órák. Végre elhallgatott a leány, hogy elandalogva figyeljen a szeretett ifju édesen hangzó szavára. A királyfi szivéhez szoritotta, megittasult haja illatától leste szive dobogását s maga is elhallgatott. Mit is mondhatott volna még, mikor már az elsö csókban kiöntötte egész szivét és lelkét.

Eközben eljött a hajnal, rózsás ujja pirosra festette a láthatárt. A királyfi még egyszer meg akarta csókolni kedvesét, mielőtt fölvezetné a királyi palota márványlépesőin; odahajolt hozzá s remülten felkiáltott. Kedvese mozdulatlanul hevert karjaiban s olyan sápadt volt, mint egy halott. Csakugyan meg volt halva.

A boldogtalan királyfi a nagy gyönyörérzet közepette elfelejtette, mit mondott neki az anyóka. Elengedte aludni kedvesét. A gyermek lelke megtalálta ujra a csillagfokos lépcsöt, fölszállt az égi kertbe, a tejut szomszédságában, s attól tartva, hogy nem engedik többé idejönni, végleg ottmaradt.

(Franczia ból.)

DEBRECZENI SZINHÁZ

Holnap, csütörtökön, 1887. november 17.

Szövetségesek.

Franczia vigjáték.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos
Vértesi Arnold.
Főmunkatárs: Karczag Vilmos.

UJ TÁTRAFÜRED

mint

téli sanatorium

javalva van **tüdő- és szivbántalmaknál, idegbajoknál, neurasthenikus állapotoknál**, Basedow-féle kórnál, váltóláznál, gyomor-, bél- és altesti bántalmaknál, vérszegénységnél, s mindenütt ott, hol üdülés és erősbödés vétetik czélba.

Téli tartózkodásra készülő betegek jól teszik, ha már most jönnek fel a hegyek közé, midőn még szép zöld a vegetácziö s könnyebben aklimatizálódnak.

Szoba-árak 80 krtól 1 frt 35 krig naponta. Penzio (reggeli, ebéd és esteli) 9 frt vagy 10 frt 50 kr. hetenkint. Olcsó étlap árak. Kir. posta- és távirda hivatal a házban.

Dr. Szontagh Miklós.

Honi gyapjú Castor ujast

őszi és téli idényre

szürke, sötétkék, drappszin s barna

gyermekeknek

8—11 évesnek.	12—15 évesnek.	16—18 évesnek
I szám f. 1·40 kr.	II. szám f. 1·60 kr.	III szám f. 2.20 kr.

férfiaknak:

Kicsiny	Közép	nagy
I. sz. f. 2.50 kr.	II. sz. f. 3.—	III. sz. f. 3.20 kr.

Férfiaknak szürke, drappszinü és barna posztóval beszegve f. 4. 50 kr. f. 5 50-ig. szintén **Brassói gyapju kelméket** minden nemüt, legjobb minőségüt öltönyöknek, felöltőknek, köpenyeknek **őszi és téli idényre** ajánl gyári árakban

BOCK M. MÓR,

kiviteli raktár, Feketehalom (Brassómegye.)

Kivánatra minták kelmékről bérmentve küldetnek.

Kiszolgáltatás szolid és gyors.

„Neue Illustrirte Zeitung"

Chef-Redacteur: **Balduin Groller.**

Abonnements-Einladung.

Die **„Neue Illustrirte Zeitung"** hat am 1. October ihren neuen, **sechzehnten** Jahrgang begonnen Die **„Neue Illustrirte Zeitung"** erscheint in dem neuen Jahrgange, mit wesentlicher Vermehrung, sowohl in literarischer wie in artistischer Beziehung unter theilweiser Benützung des Inhaltus des weltbekannten Familien-Journals „Ueber Land und Meer", richtet dabei jedoch natürlich, wie bisher, ihr Hauptaogenmerk auf das österreichische Element.

Die Leser erhalten allwöchentlich eine *meistens* drei Bogen = 24 Folio-Seiten starke Nummer. Nach wie vor findet in der *„Neuen Illustrirten Zeitung"* der Roman, die Novelle und das Feuilleton im weitesten Sinne die eingehendste Beachtung und Pflege und was den artistischen Theil des Blattes betrifft, so weisen wir nur darauf hin, dass die vorzüglichsten Künstler Oesterreichs und Deutschlands für denselben gewonnen sind.

Auch die bei unseren Lesern so beliebt gewordens Spielecke wird, mie bisher, eine Fülle des unterhaltenden und anregenden Stoffes bieten, Gleich in der ersten Nummer des neuen Jahrganges veröffentlichen wir *mehrere Preisräthsel* mit Preisen an *Kunst-* und *Prachtwerken*

im Werthe von 1000 Gulden.

Die *„Neue Illustrirte Zeitung"* kostet incl. wöchentlicher Franco-Zusendung per Post:

Für Oesterreich-Ungarn: Ganzjähr fl. 8, halbjähr. fl. 4, viertelj. fl. 2

Für Deutschland von Wien versendet: Ganzj. M. 18, halbj. M. 9 virtelj. M. 4.50

Für alle Staaten des Weltpostvereins:

Ganzjährihrig fr. 30, halbjährig fr. 15, vierteljährig fr. 7.50.

Die Administration der „Neuen Illustrirten Zeitung" in Wien

III., Radetzkystrasse Nr. 12.

Nincs többé fogfájás.

A SOULAC-i (Gironde apátsár)

tisztelendő BENEDEK-rendi szerzetesek Dom Magnelonne Prior

fogvizének.

használata mellett.

2 arany-érem; Brüssel 1880. London 1884.

A legmagasabb kitüntetések.

Boursaud Péter prior által **1373** évben feltaláltatott

A tisztelendő Benedekrendi szerzetesek fogvizének használata, naponként nehány csppet vizbe véve, megakadályozza és gyógyitja a fogak odvasságát, melyeknek fehérséget és szilárdságot kölcsönöz, amennyiben a foghust erősiti s teljesen egészségessé változtatja. — Valóságos szolgálatot teszünke lap olvasóinak, midön e réli és hasznos szert, a legjobb gyógy- és egyedüli óvszert fogfájás ellen ajánljuk.

A czég alapittatott 1879. Főügynök: **SEGUIN** 3. Rue Huguerie, 3. BORDEAUX.

Elixir dentifrice 1 frt 50 kr. 2 frt 50 kr. és 4 frt Poudre 80 kr. és 1 frt 25 kr. Pate 80 kr. és 1 frt 25 kr.

Raktárak Debrecenben: Schwarz M. Benő, Szepessy és Krekes kereskedésében s Dr. Rothschuek E gyógyszertárában.

Vaseline-Cold-Cream-Szappan.

A bőr finomitására legjobb csomagonként 3 darab 35 kr. Kapható

Baum Miksánál.

∞.

419. szám.

ÁRJEGYZÉK.

az „ISTVAN" gőzmalom

készitményeinek

KÖTELEZETTSÉG NÉLKÜL, DEBRECZENBEN

és a folyó évi április 18-án Budapesten tartott általános magyar malomgyülésen megállapitott s folyó évi junius 1-én életbe lépett eladási, fizetési és szállitási módozatokra vonatkozó egyezmények szerint.

	100 kil
AB. Asztali dara nagyszemü	15.80
C. Szinte középszerü	14.80
0. Királyliszt	15 20
1. Lángliszt	14.80
2. Montliszt	14 40
3. Személyeliszt 1-sö rendü	14.—
4. „ 2-od rendü	13 60
5. Fehér kenyérliszt 1-sö rendü	13.20
6. szinte 2-od „	12.60
7. Közép kenyérliszt 1-sö „	11.60
8. „ „ 2-od „	10.60
8½ Barna „ 1-sö „	9 40
8½ „ „ 2-od. á 70 klgr.	7.40
9. Lábliszt á 70 klgr	5.60
10 Veres liszt á 50 klgr.	—.—
11. Finom korpa zsákkal 50 „	3.40
12. Durva korpa zsákkal á 50 klgr.	3.—

A finom és durva korpa árából eddig engedélyezett 5%-tóli engedmény a fennemlitett egyezmény folytán junius 1-től fogva szintén beszüntettetett.

Debreczen, 1887. Szeptember 4.

Arverési hirdetmény.

Alólirott közhirré teszi, hogy a Levitter Győző volt debreczeni könyvkereskedő, közadós csődtömegéhez tartozó 567 frt 63 kr. értékü követelések, — s a vissza nem követelt bizományi áruk folyó 1887 November hó 19-én d. u. 3 órakor a helybeli kir. Törvényszék árverési helyiségében megtartandó nyilvános árverésen el fognak adatni.

A követelések jegyzéke naponként d. e. 9—12-ig, d. u. 3—5-ig tömeggondnoknál — Főpiacz Vecsey ház — megtekinthetők.

Dr. Magoss György
ügyvéd, csődtömeggondnok.

2204 tk.
1887.

Arverési hirdetm. kivonat.

A p.-ladányi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhirré teszi, hogy Hajnal Bernát végrehajtatónak Márton Zsigmond és Márton György végrehajtást szenvedő elleni 600 forint tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a p. ladányi kir. jbiróság területén levő Földesen és határán fekvő a földesi 71. sz. tjkvben A. I. 3236. hr. sz. a. 1 frt kikiáltási, az 5248. hrsz. a. 31 sz. és 5678. hrsz. a. 19 ft. a 76—78/e. hrsz. a. 457 ft. továbbá a földesi 1641. sztjkben 8307. hrsz. alatt felvett ingatlan 48 ft. ugyan azon tjkben 9576 hrsz. alattira 22 ft. 10793. hrsz. a 35 ft. a földesi 2811. sztjkben A. I. 1272/a. 2617/a, 2021, 3006, 7529, 12072. hrsza. ingatlanokból Márton Zsigmond és Márton Györgyöt illető részekre 170 frt 80 kr. kikiáltási, a földesi 3317 sztjkben A. I. 7695 hrsz. a. 65 ft. a földesi 3412 sztjkben A. I. 9836. hrsz. a. 78 ft. a földesi 3416. sztjkben A. I. 4141. hrsza. 36 frt. az 1419. hrsz. a. 53 frt. a 11646. hrsz. a. 30 frt. a földesi 3418. sztjkben A. I. 9171. hrsz. a. 75 frt. a földesi 3422. sztjkben A. I. 6391. hrsz. a. 35 frt. a földesi 3454. sztjkben A. I. 3271. hrsz. a. 110 frt. a 3924 hrsz. a. 2 frt. a 12073. hrsz. a. 66 frt. a földesi 3455. sztjkben A. I. 2583. hrsz. a. 8 frt. a 3456. sztjben A. I. 10792 hrsz. alatti ingatlanra 33 frtban ezennel megállapitott kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1887. évi deczember hó 9-ik napján d. e. 9 órakor Földes község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10 %-át készpénzben vagy az 1881 évi 60 t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyamnak számitott és az 1881 évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi 60 t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni.

A p.-ladányi kir. Járásbiróság tkvi. hatósága 1887. évi szeptember hó 22.

Beőthy
kir. aljárásbiró.

LEGNAGYOBB

ÓRÁS- ÉS ÉKSZERÜZLET DEBRECZENBEN

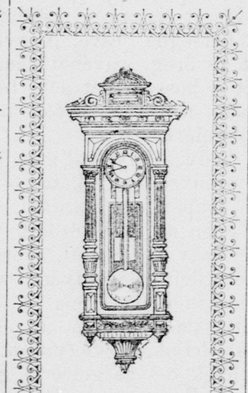
LÖFKOVITS ARTHUR és TÁRSÁÉ

Főpiacz 2142. sz. a főposta tőszomszédságában, hol is rendkivül nagy választékban a legolcsóbb áron kaphatók:

Óra- és ékszer javitások jutányosan készittetnek.

Ócska arany, ezüst és órák teljes értékükben bevétetnek.

Ezüst egyfedelü cylindre óra	8 frt	Ezüst szives gyürü	50 kr
„ kétfedelü „	11 „	Emaillirozott „ Emlék fölir	50 „
„ egyfedelü ancre	10 „	„ gyürü keleti gyöngygyel	1 frt
„ kétfedelü „	12 „	Arany női gyürü	2 „
„ egyfedelü remontoir	12 „	„ férfi „ divatos lapos	6 „
„ kétfedelü „	16 „	„ „ „ pecsétnyomó	8 „
Nickl egyfedelü „	8 „	Valódi gyémánt női gyürü	8 „
Ezüst datum „	15 „	„ brilliant „ „	15 „
„ perczre ugró „	30 „	„ „ férfi „	30 „
Arany női „	24 „	Ezüst lencse alaku függö	50 kr
„ „ cylindre „	16 „	Emaillirozott női „ 1 frt	50 „
„ férfi ancre „	24 „	Valódi granát „ „ 1 „	50 „
„ „ remontoir „	30 „	Arany női függö	3 frt
„ „ datum remont. „	70 „	Leguj. opál függö patent zárral	9 „
„ „ perczre ugró „	80 „	Divatos korall függö	3 „
1 m. hosszu inga-óra	14 „	„ „ „ pat. zárral	6 „
Ugyanolyan órát s felet ütö	18 „	Valódi gyémánt „ „ „	14 „
1 m. 30 cm. hosszu inga óra	18 „	Valódi brilliant „ „ „	25 „
Ugyanolyan órát s felet ütö	22 „	Ezüst óralánez vékony	2 „
Ugyanolyan ½ órát ütö s ismétlö	35 „	„ „ sulyosabb	4 „
Gyöngyörü kivitelü salon-óra	30 „	„ tiszti óralánez	3 „
Pali hajó-óra; járó szerkezet	5 „	Arany női divatos rövid lánez	20 „
Ugyanolyan órát s felet ütö	8 „	Arany férfi óralánez vékony	20 „
Ivedei v. konyhai hádog óra	5 „	„ „ „ sulyos	40 „
Ugyanolyan órát s felet ütö	8 „	Arany katonai óralánez	25 „
Ébresztö-óra franczia kicsiny	3 „	Arany nyaklánez	30 „
„ amerikai nagy	5 „	Valódi tula ezüst óralánez	4 „
„ utazási czelokra	10 „	Aranyozott ezüst női kereszt	2 „
Ujdonsági uj (nefelejts) nö broche	3 „	Finom arany „ „	4 „
„ „ „ karék	4 „	Valódi granát „ „	4 „
„ „ „ férfi mellté	2 „	Valódi gyémánttal női „	14 „
Valódi granát gyürü	1 „	Kutyafö v. lófö ezüst láncztra	1 „
„ „ férfi mellté	1 „	Ezüst Szt-György tallér	1 frt 50 kr
„ „ szivecske	3 „	Aranyozott czeruza	2 frt

Divatos ezüst gyermek karék	2 frt	6 drb ezüst evö kanál	30 frt
Valódi granát női „	5 „	6 „ „ kávés „	10 „
Fekete emaille „ „	4 „	6 „ „ zsámoly	12 „
Kedvelt ezüst lánczkarék	3 „	1 „ „ levesmerö	12 „
Div. arany portebonheur karék	12 „	1 „ „ tejmerö	6 „
„ „ karék nemes opállal	25 „	1 „ „ vastagételes kanál	6 „
Valódi gyémánt karék	35 „	6 pár „ kés és villa	16 „
Kedv. ezüst nöigalamb brochetü	2 „	6 „ „ csemege eszköz	12 „
„ „ rózsa „	2 „	1 drb „ czukorfogó	4 „
Valódi granát női brochetü	4 „	1 „ „ sótartó	4 „
Fekete emaille „ „	3 „	1 „ tömör czukortartó	35 „
Legujabb nemes opálos „	20 „	1 „ gyümölcstartó üveggel	10 „
Valódi gyémánttal „	25 „	1 „ ezüst vajtartó	25 „
Aranyozott ezüst női medaillon	3 „	1 „ tömör kenyérkosár	30 „
Fekete emaille „ „	4 „	1 „ „ nevjegytartó	25 „
Valódi granát „ „	5 „	1 pár „ gyertyatartó	35 „
Divatos arany „ „	10 „	1 gyermek evöeszköz tokban	5 „
Valódi gyémánttal „ „	15 „	Ugyanaz pohárral	14 „
Legujabb négerfö nyakkendö tü	2 „	1 drb ezüst talcza	40 „
„ világitó lámpa „ „	2 „	1 pár ezüst kenyertartó	80 „
Kedvelt koral „ „	3 „	1 drb ezüst tentatartó	15 „
Divatos pillangó „ „	2 „	1 „ szép ezüst serleg	25 „
Arany patkó „ „	6 „	1 „ nagy templomi kehely	40 „
Aranyozott kézelögomb párja	3 „	1 pár szép ezüst virágtartó	30 „
„ lánczgomb „	4 „	1 drb ezüst gyüszü	80 kr
Finom arany „ „	10 „	1 „ ezüst olajtartó	25 frt
„ „ gomb patent zárral	15 „	1 gyönyörü franchir eszköz	20 „
Valódi granát hajtü párja	5 „	6 aranyozott csemege kés	14 „
Aranyozott kedvelt szivarszipka	3 „	6 „ „ fekete kávés kanál	10 „
Ezüst fejü lovagoló bot	7 „	1 szép varróeszköz	6 „
Ezüst férfi medaillon divatos	2 „	1 „ ezüst kötö kosár	12 „
Finom arany férfi medaillon	14 „	1 pár ezüst zongora gyertyatartó	40 „
Aranyozott colier láncz	2 „	1 drb ezüst gyufatartó	6 „
Finom arany „ „	10 „	1 „ „ dohánytartó	12 „

Kivánatra képes árjegyzék ingyen és bérmentve küldetik. — Vidékre nagyobb választék is küldetik. — A megrendelések azonnal és legpontosabban viteinek ki. — A meg nem felelő árak visszacseréltetnek.

Minden óráért 1 évi jótállás vállaltatik. — Az összes áruk a m. kir. fémjelző hivatal próbájával vannak ellátva. — Az áruk valódiságáért jótállás vállaltatik. — Az inga órák a leggondosabban csomagoltatnak.

Debreczen, 1887. Nyomatott a „Debreczeni Ellenőr" könyvnyomdájában Széchényi-utcza SIMON-ház.